

og billige Fordringer, og det siger jeg, anser jeg for den største Ære, det er min største Glæde, at dette Resultat er kommet frem gennem den Virksomhed, som her er udfoldet i Rigsdagen — eller rettere jeg vil ikke sige, at det er fremkommet helt derigennem, men at vor Virksomhed her i Rigsdagen har været en medvirkende Aarsag til Dannelsen af denne Organisation. Det vil ingen kunne benægte, der har fulgt med Tingene, hvorledes de have udviklet sig.

Jeg sagde forrige Gang, jeg havde Ordet, at det glædede mig, at den ærede Ordfører havde talt saa klart og rent paa sit Partis Vegne, saaledes at det nu kunde staa klart og tydeligt for danske Arbejdere, hvad de have at vente sig fra Venstres Side, for saa vidt det bliver den ærede Ordfører, der skal afgøre, hvad der skal ske for Arbejderne. Det glæder mig altid, at man ved, hvor man har sine Folk, og jeg tror, det vil have sin Betydning i de kommende politiske Kampe, at Arbejderne vide, hvor de have den Slags Folk, som den ærede Ordfører er af. Den ærede Ordfører brugte et Udtryk, som jeg fandt højst mærkeligt, han gentog det mindst 10 Gange — at jeg havde talt „paa Klap“. Jeg siger, jeg kender ikke det Udtryk, det maa være et Udtryk, som hører hjemme i den ærede Ordførers eget Sprog. Jeg har spurgt andre Jyder, om de kendte det Udtryk, men de kendte det heller ikke. Men den ærede Ordfører har jo nu ogsaa sit eget Jydsk, som ingen andre Jyder forstaar. Altsaa jeg kendte ikke dette Udtryk, men jeg anvendte derefter et andet Udtryk paa den ærede Ordfører, jeg sagde, at i det Tilfælde han kom til at tale i en Arbejderforsamling, vilde han ikke komme til at tale paa Klap men paa Klaps. Nu har den ærede Ordfører villet udlægge det saaledes, at han skulde kunne vente sig at faa Prygl af Arbejderne. Hvorvidt han kan vente sig det, ved jeg naturligvis ikke. Hvis han fik det, var det jo ikke første Gang. Den ærede Ordfører sagde, at han ikke var bange. Det ved jeg meget godt, den ærede Ordfører har jo i mange Aar rejst med Tulipaner og budt Folk at lugte paa dem, saa han er selvfølgelig ikke bange. Men hvordan det nu end vil gaa ham, naar han fremtidig møder op i Arbejderforsamlinger, et er jeg sikker paa, og det er, at de danske Arbejdere ville ud af de Diskussioner, her ere førte, have lært at vide, hvor de have det ærede Medlem, saa at de ikke i Fremtiden tage fejl af ham.

Ordføreren (Busk): Det ærede Medlem nøder ogsaa mig til at tage Ordet igen, og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg skal blive ved at følge ham, saa længe han har Lyst til at forhandle om den Sag. Det ærede Medlem begyndte sin Tale med at give den forfulgte Uskyldighed. Jeg havde nu ikke troet, at han vilde prøve paa at producere sig i den Rolle, thi ogsaa den vil slaa Klik for ham. Nej, det ærede Medlems første Udtalelser vare ikke saa uskyldige, som han her vilde gøre dem til. Jeg var som Ordfører særlig forpligtet til at høre efter, hvad det ærede Medlem sagde til Forsvar for sin Ændring, da jeg havde den Pligt paa Udvalgets Vegne at imødegaa det. Det ærede Medlem sagde da i sin første Udtalelse — jeg noterede det øjeblikkelig — at han var den eneste, den eneste i hele Udvalget, der vilde være med til at indstille disse 4,000 Smaafolk til at faa noget mere. (*K. M. Klausen*: Det er ikke sandt!) Jo, det er sandt, det ærede Medlem understregede det endda, og derved sagde han naturligvis om os andre, at vi vare ikke saadanne Folk, der vilde unde Smaafolk noget, det var kun det ærede Medlem, der vilde det, han var den eneste, der vilde være med til at gøre noget for dem. (Afbrydelse. *K. M. Klausen*: Det har jeg ikke sagt!) Ja, det ærede Medlem indrømmede det jo for et Øjeblik siden, og Tidenden skal nok vise det. Men naar det ærede Medlem stillede sig op paa en saadan Piedestal, og jeg syntes, det var urigtigt, vilde jeg naturligvis prøve paa at faa ham trukket ned, det maa det ærede Medlem have mig undskyldt, det er ikke mere end min simple Pligt. Naar jeg staar her i Dag og fører Ordet, gør jeg det ikke paa mine egne Vegne men paa Flertallets Vegne i denne Sal. Saa, naar det ærede Medlem angriber mig, angriber han alle dem, der have sat mig til at være Ordfører i denne Sag, han angriber os allesammen, derfor siger jeg, at Rollen som den forfulgte Uskyldighed passer ikke for det ærede Medlem og i det hele taget ikke for Socialisterne, thi de ere jo nogle Allerhovedes Karle, der kunne alt muligt. Det vil jeg kun bemærke til en Begyndelse.

Saa kom det ærede Medlem tilbage til Skattelovene og til Tiendeloven og vilde hævde, at der havde vi vist, hvad vi vilde. Ja, da det ærede Medlem giver mig Anledning til det, maa jeg maaske gøre den lille Bemærkning, at jeg indtil i Gaar sad og bildte mig ind, og troede fuldt og fast